8e JAARGe. № 90.

OOSTPOST
SOERABAYASCHE COURANT

Prijs der Inteekening.
Voor Soerabaya ℔ jaar ƒ 24.— ℔ halfjr. ƒ 12.— ℔ maand ƒ 2.—
„ Java. „ do. „ 30.— „ do. „ 15.—
„ Buitenbezn. „ do. „ 36.— „ do. „ 18.—
„ Europa „ do. „ 50.—
De *OOSTPOST* verschijnt dagelijks met uitzondering van den Zondag.

ZATURDAG 14 APRIL 1860.

Prijs der Advertentiën.
De prijs der ADVERTENTIËN is ƒ 1.— voor elke TIEN WOORDEN; behalve het zegel.
Advertentien met groote letter betalen dubbeld.
Iedere herhaling na de twee eerste plaatsingen wordt betaald met de helft van het bedrag der advertentie.
Voor doorloopende annonces kunnen schikkingen worden getroffen.

DE ABT BERTHELOT.

De afstand tusschen het kasteel en de pastorij was niet groot; het was echter reeds tien uren in den avond, de nacht was donker, de regen viel met stroomen neder en de schrale herfstwind, waardoor de gele bladeren van de boomen werden gerukt, huilde door de dorre en kale boomtakken.

De abt Berthelot, met beide handen eene groote blaauw katoenen paraplui omhoog houdende, liep aan de zijde van de oude Brigitta, zijne dienstmaagd, welke eene groote lantaarn droeg.

De weg die zij volgden liep langs den muur van het park boven welke de ontbladerde boomtakken uitstaken, aan de andere zijde van den weg strekte zich een natte en glibberige heidegrond uit. Welke moeite de abt ook deed om zich staande te houden op het grasstrookje waarmede de weg was omzoomd, toch bleef hem dit vruchteloos daar hij telkens uitgleed en in een waterplas te land kwam.

Hij scheen echter zoo afgetrokken te zijn dat hij daar niet eens acht op sloeg.

Wat kon de reden zijn dat de goede abt zoo in gedachten was verzonken?

Hij had den avond doorgebragt op het kasteel de la Chesnaije, dit deed hij echter elken Donderdag, daar kon dus niets buitengewoons in liggen.

De abt Berthelot prevelde binnen 's monds alsof hij bezig was om zijne patre nostros optezeggen, nu en dan slechts kon Brigitta eenige duidelijk uitgesproken woorden van zijne alleenspraak opvangen. Eindelijk echter ontsnapte eene geheele volzin zijne lippen:

— Zij heeft gebloosd toen ik binnenkwam! zeide de abt.

— Mijnheer de Pastoor! riep Brigitta uit, let dan toch een weinig op waar gij uwe voeten nederzet, mijne klompen zijn vol met water door uw zonderling loopen.

— Vergeef het mij Brigitta, ik heb het niet met moed wil gedaan, antwoordde de abt, wiens zonderlinge verwarring der boerin niet ontsnapte.

— Maar, wat scheelt er toch van avond aan, mijnheer de pastoor, gij kijkt zoo zonderling, hebt gij verloren?

— Er is niet gespeeld.

— Wel, en waarom niet?

— De oude Mevrouw de Mornais was ongesteld en hield hare kamer en het slechte weder zal zeker den heer du Portal verhinderd hebben om te komen.

— Ha! ha... en mijnheer Paul dan, heit hij ongunstige weder zal hem toch wel niet hebben afgeschrikt?

— Mijnheer Duplessis was er, antwoordde de abt ernstig.

De koele en gedwongen toon waarop dit antwoord werd gegeven, legde der oude Brigitta eenige oogenblikken het stilzwijgen op, spoedig echter raakte hare toug weder los.

— Gij, hebt mij dikwijls beschuldigd, mijnheer de pastoor, van eene babbelaarster te zijn....

— Dat is waar, Brigitta, zeide de abt vriendelijk gij zijt geene slechte vrouw maar gij praat te graag van uwen naaste en zeker niet altijd ten beste.

— Het is goed, mijnheer de pastoor, ik zal niets zeggen; ik had u eenen goeden raad willen geven voor iemand in wien gij belang stelt; ik houd mij echter nu voor gewaarschuwd en de duivel zelf zal mij de tanden niet open kunnen rukken.

— Ik hoop, mijn beste, niet te gelijken op den vijand van het menschdom, en wanneer het werkelijk iemand betreft die mij belang inboezemt... zonder twijfel een bijzonder geval — want gij weet dat al hetgeen wat mijne parochianen betreft mij niet onverschillig kan zijn — dan vergeef ik u reeds bij voorraad het genoegen dat gij zoudt smaken door eene indiscretie te begaan.

— Welnu, mijnheer de abt! hernam Brigitta, ten halve gevleid door de toespraak welke haar vergunde om hare tong lostelaten, het betreft de jeugdige Gravin.

— En wat zegt men van Mevrouw de la Chesnaije, vroeg de abt Berthelot kort af, eensklaps blijvende stilstaan.

— Wel, mijnheer de pastoor, men zegt dat de Graaf bijna altijd uithuizig is en de Gravin dikwijls maar al te lang op het kasteel alleen laat, als wanneer de jonge mijnheer Duplessis haar gaarne gezelschap komt houden.

— Zie mij nu toch die boeren eens! Welnu, en verder?

— Verder? Meer weet ik er ook niet van, ik kom niet op het kasteel; men heeft het mij zoo verteld en ik zeg het u tot waarschuwing... Dat is zeker dat de lieve

NEDERLANDSCH INDIE.

Batavia. Na afloop van het drukpersproces, gevoerd tegen den heer H. J. Lion, was deze gereed, zich naar de gevangenis te begeven, toen, door een zestigtal ingezetenen van Batavia, voor een groot gedeelte chefs der voornaamste handelsfirma's, den Gouverneur-Generaal een rekwest werd aangeboden, waarin rekwestranten om kwijtschelding der aan den heer L. opgelegde gevangenisstraf verzochten.

Vele vrienden van den heer L., die dat rekwest niet hadden onderteekend, wenschten hem een dergelijk blijk van belangstelling te geven, maar drongen er op aan, dat hij zelf een rekwest om gratie zoude aanbieden.

De heer H. J. Lion, dankbaar elk blijk van belangstelling erkennende, meende zich echter (*) te moeten onthouden van elke poging, om op het Besluit van Z. Exc. ten deze te influënceren.

Donderdag ontving hij te Gadok, waar hij zich om redenen van gezondheid bevond, het berigt, dat op gen. rekwest afwijzend was beschikt. Hij heeft zich dadelijk hierheen en heden morgen om zeven ure naar de gevangenis te Weltevreden begeven, ten einde de hem opgelegde gevangenisstraf van 18 maanden te ondergaan.

(*) Om redenen, die hij eerstdaags zal opgeven.

Wij hebben voor de overgeblevene betrekkingen van de op Borneo vermoorde zendelingen, eene som van ƒ 453,— ontvangen, over welke wij beschikten als volgt:

Aan Mevrouw Rott en 3 kinderen	ƒ 250,—
Voor de drie kinderen van wijlen den Heer Hofmeister, aan het Rhijnsche Zendeling-genootschap te Barmen, geremitteerd	ƒ 150,—
In de spaarbank alhier geplaatst op naam van Maria Hofmeister; thans ten huize van den Heer Deminger te Banjermassing	ƒ 53.—
	ƒ 453,—

dame geen overvloed heeft van genoegens; de eenige afleiding moet zij zoeken bij eene oude tante, bij den bejaarden du Portal en bij u, mijnheer de abt....

— En hare kinderen, Brigitta, die schijnt gij te vergeten, zeide haar de Priester ernstig.

— Zij spelen altijd in het park met hunne kindermeid terwijl mevrouw de Gravin met mijnheer Paul muziek maakt, prevelde Brigitta, aldus den nijd en kwaden luim te kennen gevende welke de boer altijd voelt opwellen bij de gedachte aan den burger maar vooral bij die van den heer.

— Brigitta, zeide de abt op eenen toon waardoor alle antwoord werd afgesneden, uwe zonden zijn zwaarder dan ik wel dacht; in uwe laatste woorden straalt een slecht gevoel door. Weet dat er op het gedrag van mevrouw de la Chesnaije niets kan worden aangemerkt en dat ik borg blijf voor hare onschuld. Ik verbied u dus, hoort gij? ik verbied u van, aan wien dit ook moge zijn, te herhalen wat gij mij daar zoo even hebt gezegd. Denk er wel aan, het is ernstiger dan gij wel denkt, en wanneer ik hoor dat gij mij ongehoorzaam zijt geweest.... dan zult gij met Paschen niet Communiceren.

Zij waren de deur van de pastorij genaderd.

Brigitta stak de kaars voor den abt aan en verwijderde zich daarna zonder een woord te spreken.

Het huishouden van den abt Berthelot was ingerigt met die strenge onverschilligheid voor de aardsche taken, waardoor zich de ware priester zoo zeer onderscheidt. Men gevoelde er de koude en vochtigheid van het klooster; buiten een klein tapijtje, hetwelk voor het geschilderde houten bed van den abt lag uitgestrekt, was de vloer zonder bekleedsel; tegen den kalen muur en boven eenen niet gebruikt wordenden schoorsteen hing een eenvoudig spriegeltje, gevat in eene ijkenhouten lijst. De meubelen, welke zich bepaalden tot het strikt noodige, waren nog in denzelfden toestand zooals de voorganger van den abt Berthelot ze had nagelaten. De eenige luxe van den goeden abt bestond in zijne bibliotheek — niet beschouwd als meubelstuk, als zoodanig bestond zij niet —, de talrijke en ordelijk op witte houten planken geschaarde boeken, de keus daarvan gaven genoeg te kennen dat de eigenaar een geleerde was.

Werkelijk was de abt Berthelot geen gewoon mensch. Vooreerst was hij zeer knap en tevens eenvoudig, wat eene zeldzaamheid is; bovendien was hij philosoof in den grond zijns harten en paarde daarbij tevens eene onverzettelijke en diepe Godsvrucht; het vrijwillige werk was een werk des geloofs geworden! Wanneer in zijne engelachtige en zuivere ziel eenige hoogmoedige gedachte ware opgekomen, dan had hij gerust kunnen zeggen: de genade is mij niet gegeven en toch heb ik overwonnen. Hij gaf zich uit voor een oud man en, naauwelijks vijftig jaar oud zijnde, gaf hij altijd voor twintig jaren ouder te zijn, door eene welgelukte gemaaktheid schreef een elk hem een ouderdom toe welke niet de zijne was. Met eene vrome en treurige standvastigheid had hij het zich tot eene gewoonte gemaakt om, even als Sixtus V, op krukken te loopen welke hij zoo noodig wegwierp om ze daarna weer even spoedig optenemen wanneer dit tot vervulling van eenige goede daad werd vereischt.

De liefde voor den weg welke hij zich had afgebakend was zoo groot, de gewoonte om die te volgen was van dien aard dat al wat hij deed in eene bewonderenswaardige harmonie werd ten uitvoer gebragt. Die volmaakte werken, de vruchten van eenen vasten wil, werden door den abt Berthelot uitgevoerd met eene zuiverheid en bedaardheid, welke het echte kenmerk zijn der deugd.

De abt was een man van eene hooge, magere gestalte, met een uitstekend voorkomen hetwelk zelfs élegant mogt genoemd worden, zonder er nu nog die gewone beteekenis van het woord aantehechten. Zijn zwaar en grijs haar overschaduwde een hoog voorhoofd. Zijne zwarte oogen waren zacht en konden zich dikwijls onafgebroken op een punt vestigen, even als iemand doet die in diepe gedachten zit verzonken. Een gebogen neus en zware wenkbraauwen gaven aan zijn uitzigt eene buitengewone uitdrukking van wilskracht, welke men hem volgens den opslag zijner oogen niet had toegeschreven. De boeren hadden altijd eenen diepen eerbied gekoesterd voor den abt Berthelot en hadden hem later leeren beminnen toen zij ondervonden dat hij een heel ander man was dan zijn gestreng uitzigt wel aanduidde.

(*Wordt vervolgd.*)

Wij hadden ons liever van elke dankbetuiging onthouden, daar deze voor de gevers geheel overbodig is; echter voldoen wij gaarne aan het uitdrukkelijk verzoek der dankbare weduwe en begiftigde kinderen, die op dezen weg verlangen, haren dank en heilwenschen aan de edelmoedige gevers aan te bieden. (*B. H.*)

BATAVIA. — Van gouvernementswege zijn op den 29sten Maart jl. te Padang (Sumatra's Westkust) publiek verkocht. 45,000 pikols koffij, voor een totaal bedrag van *f* 1,539,700; of gemiddeld ruim *f* 34,21½ per pikol

BANTAM. — Op den 3den April is van Bantam naar Batavia vertrokken eene den Chinees Oeij Tjoeij toebehoorende sampan, met eene lading rijst en arecsuiker, welk vaartuig, gevoerd door den djoeragan Pa-Aloern, op de hoogte van Pontang, ten gevolge van hevige westewinden, is omgeslagen; bij dit ongeval zijn verdronken 4 Chinesche passagiers en 4 der opvarenden, waaronder de djoeragan.

SAMARANG. — In de districten Wiro sari en Kradenan, afdeeling Grobogan hebben zware regens geheerscht, ten gevolge waarvan menschen en buffels door den bliksem zijn getroffen en gedood als: op den 6den Februarij jl. een kind, circa 12 jaren oud, in de kampong Koewoe (Kradenan); op den 9den daaraanvolgende, zekere inlander genaamd Sodjoijo, in de dessa Goendi (Wiro Sari), terwijl op den 10den Maart in de dessa Ngrantjok (Kradenan) weder een jongeling van 15 jaren en 2 buffels zijn getroffen en een paar landbouwers woningen in de asch gelegd.

BANJOEMAAS. — Op den 31sten Maart ll. heeft in het district Poerwokerto (afdeeling Banjoemaas) een hevig onweêr gewoed, vergezeld van regen en is toen eene Javaansche vrouw, die met nog vier andere vrouwen van het padi snijden terugkwam en voor het onweder eene schuilplaats gezocht had in eene goeboek nabij de dessa Soekawera in genoemd district, door den bliksem gedood, zonder dat de overige vrouwen eenig ander letsel bekwamen dan eene kortstondige bewusteloosheid. (*J. C.*)

— Men verzoekt ons van het volgende melding te maken: Eenige habitué's van de fransche opera zouden gaarne eene inteekeningslijst willen geopend zien voor mad. Ghijmers-Ponsin, die naar hun gevoelen minstens evenveel aanspraak heeft op een cadeau van de zijde van het publiek, en naar hunne meening zou de publieke opinie dit gunstig opnemen.

Volgens onze opinie hebben deze habitué's volkomen gelijk, men geniet bij het hooren van mad. Ponsins zuivere en volle stem, zooals den vorigen zaturdagavond in de 2 acte van de Charles VI en jl. maandagavond in de Norma. Woenslag a. s. zullen we weer dat genot smaken in Charles VI, en daarom zien wij den avond met verlangen te gemoet. Het publiek kan intusschen eens nadenken over het voornemen ten opzigte van mad. Ponsin. (*J. B.*)

ENGELAND.

Eene deputatie van het Britsche genootschap van reeders heeft zich ook bij den voorzitter van het bestuur voor de handelszaken, den heer Milner Gibson, vervoegd en hem een adres overhandigd, waarin Harer Majesteits gouvernement dringend aangezocht werd om op het belegde congres van de Europesche mogendheden te bewerken, dat particulier eigendom op zee in oorlogstijd onaantastbaar gesteld wierd. Tot ondersteuning van dit verzoek werd vooral aangevoerd dat de Britsche handelsscheepvaart door het internationale zeeregt, zoo als het door het Parijsche congres in 1856 is vastgesteld, in oorlogstijd, groote schade zou lijden, dewijl de zeehandel alsdan zoo veel mogelijk met onzijdige schepen zou worden gedreven.

De heer Milner Gibson antwoordde, dat hij zijn gevoelen over de zaak thans niet kon kenbaar maken, en bepaalde zich tot de verzekering, dat de in het adres aangevoerde gronden door het gouvernement met al de zorg, welke het gewigt van het onderwerp vereischte, zou worden overwogen.

— De groote meerderheid door het Engelsche ministerie behaald in het huis der gemeenten wordt met groote voldoening door al de Parijsche bladen medegedeeld welke daarin een steun meenen te vinden voor de beschermende regten op den handel. De opmerkingen zijn uiterst kort alsof het regt van de zaak alleen daarin bestond om eenen uitgebreiden steun van weinig belang te geven.

De *Constitutionel* zegt daaromtrent het volgende: —

Men moet bekennen dat de verwerping van het voorstel van den heer Ducane in evenredigheid is met de aanneming van het door den heer Gladstone ingediende budget en met het handelstraktaat. Na de stemming op Maandag van het voorstel van den heer Disraeli, werd er in Londen geen oogenblik meer getwijfeld aan den goeden uitslag van het ministerie. Het ministerie schijnt hare zegepraal nog al gemakkelijk verkregen te hebben. Niet een beroemd spreker, met uitzondering van den heer Bright, dacht er aan om voor of tegen het voorstel zijne stem te doen hooren. Men wil wel zeggen dat sommige leden, bij voorraad zeker van te zullen worden overwonnen, aan eene stilzwijgendheid de voorkeur hebben gegeven opdat daardoor hunne nederlaag minder in het oog zou loopen, en dat anderen, minder zeker van eenen goeden uitslag, in overweging namen dat tegenwerking van hunne zijde de overwinning nog zou vergroot hebben.

De *Débats* laat zich uit als volgt: —

De ontzettende meerderheid welke zelfs de stoutste berekeningen overtreft; de belangrijke oppositie tegen het amendement van den heer Ducane en de lange duur der discussien — dat alles vereenigd geeft aan het verkregen resultaat eene zeer bepaalde beteekenis. Nu alle vroegere toevallen zijn opgehelderd bestaat er meer dan ooit reden om te mogen vooronderstellen dat de parlementaire strijd weldra zal worden beslist ten voordeele van het tegenwoordige Cabinet.

De *Siècle* is van oordeel dat: —

De door het Engelsche ministerie verkregen meerderheid bewijst dat de politiek van het Engelsch-Fransche verbond de sijmpathie wegdraagt van de natie en dat de kuiperijen van de Tories geen invloed zullen uitoefenen op de ware belangen van Groot-Brittanje.

De *Paijs* zegt: —

Het verkregen resultaat is beteekenend; het vergt geene verklaring van onze zijde. Wij mogen het beschouwen als de inwijding van eene nieuwe politiek, gegrond op de respectieve gevoelens der twee Gouvernementen, op de welbegrepen noodzakelijkheid om gezamenlijk te werken voor de groote kwestien welke Europa thans bezig houden en in overeenstemming met het groote belang om den wereldvrede te bewaren en om zoowel de morele als materiele vooruitgang te ontwikkelen. Het is zeker dat het Engelsche cabinet en de natie de zaak aldus hebben beschouwd. Wij mogen ook vooronderstellen dat Frankrijk het aldus inziet en dat het onderlinge vertrouwen tusschen de twee volken niet een van de minst belangrijke deelen is van het verbond hetwelk hen voortaan zal vereenigen.

Wij eindigen met het volgende extract uit de *Opinion nationale*: —

De eerste stemming op het voorstel van den heer Disraeli was eene overwinning, de tweede was eene bepaalde zegepraal. Verschillende Engelsche bladen verklaren dat de houding van het parlement het Engelsch-Fransche verbond meer steun zal geven dan het sints den Krimoorlog heeft gehad. Ten volle stemmen wij hiermede in. Frankrijk moet bij dit verbond winnen en Italie verwacht er hare onafhankelijkheid en geluk van.

FRANKRIJK.

— Bij een besluit van Keizer Napoleon van den 25sten Januarij is de heer Lescarbault tot ridder der orde van het Legioen van Eer benoemd. Dit is geschied op eene voordragt van den minister van onderwijs en eeredienst, welke te gelijk met de benoeming in den Moniteur is geplaatst en het volgende inhoudt: „De kennis van het planetenstelsel heeft dezer dagen eene belangrijke vordering gemaakt. In September 1859 werd door den heer Le Verrier, den voortreffelijken bestuurder der Parijsche sterrewacht, bij de Akademie van Wetenschappen met stellige berekeningen bewezen, dat er nabij de zon sterren moesten bestaan, welke nog niet ontdekt waren. Deze bewijsvoering gaf den sleutel tot verklaring der schijnbare onregelmatigheden, welke in de beweging van de aarde en van Mercurius waren opgemerkt. Het was de taak der waarnemers, de feiten nader te bepalen: door den heer Le Verrier werd aan de sterrekundigen eene naauwkeurige beschouwing der op de oppervlakte der zon zich vertoonende verschijnselen aanbevolen.

„Op het einde der maand December ll. ontving de heer Le Verrier eenen brief, gedagteekend in een klein vlek van het departement Eure et-Loir; docter Lescarbault, geneesheer te Orgères, deelde hem daarin mede, dat hij den 26sten Maart te voren eene planeet over de schijf der zon had zien gaan. De heer Le Verrier begaf zich terstond naar Orgères; hij onderzocht aldaar de door den heer Lescarbault gebezigde werktuigen, liet zich door hem bewijzen voorleggen en inlichtingen geven, en kon zich van de waarde der op den 26sten Maart gedane waaarnemingen overtuigen.

„Deze uitkomsten zijn door den heer Le Verrier ter kennis der Akademie van Wetenschappen gebragt in hare zitting van den 2den Janaurij, en verder aan de onderscheidene sterrewachten buiten 's lands medegedeeld.

„Zoo is de berekening met haren ver reikenden blik wederom door de waarneming in het gelijk gesteld.

„Sedert vele jaren had de heer doctor Lescarbault hartstogtelijken lust voor de studie der verschijnselen van den hemel, maar het ontbrak hem aan hulpmiddelen tot het doen van waarnemingen. Tevens bleef hij even ijverig als onbaatzuchtig voor zijne zieken werkzaam; en alleen door weergalooze volharding kon hij de bezwaren te boven komen, waarmede hij in de studie der sterrekunde te kampen had. De heer Lescarbault heeft zelf al zijne instrumenten vervaardigd; en door eene groote mate van vindingrijkheid en geduld is het hem gelukt, zich van die instrumenten te bedienen met eene juistheid, waarover de bevoegdste beoordeelaars verwonderd staan.

— De *Courrier du Dimanche* deelt verscheidene bijzonderheden mede met betrekkeng tot het besluit van Rusland en Pruissen op de Engelsche voorstellen:

„De depêches van Prins Gortschakoff en Baron Schleinitz bevatten evenmin een *veto* als eene toestemming, keizer Alexander neemt de voorslagen van het cabinet der Tuilerien aan als een uitgangspunt voor de aanstaande onderhandelingen. Hij beschouwd die als berekend om de conferenties te vergemakkelijken ter voorbereiding van eene algemeene vergadering der groote mogendheden, welke ten doel zal hebben om de Italiaansche zaken te regelen. Prins Gortschakoff en de Baron Schleinitz verwerpen de leerstelling van volkssouvereiniteit, doch bekennen dat veel moet worden toegegeven aan de eischen van den tijd, en aan de noodzakelijkheid der zaak. Keizer Alexander en de Prins-regent zijn volkomen overtuigd van de hinderpalen welke zich opwerpen tegen de restauratie der verjaagde Vorsten, doch zij kunnen niet toestemmen dat de *faits accomplis* worden beschouwd als eene veroordeeling van principes.

— Als een bewijs hoewelkom der inwoners van Nizza het denkbeeld is van eene vereeniging met Frankrijk. schrijft men uit Nizza het volgende, gedateerd 22 Februarij:

„Eindelijk heeft de groote gebeurtenis van het jaargetijde plaats gehad. De inlijving bij Frankrijk, zou men denken? — niets van dit alles. De kwestie is van volstrekt geen belang in vergelijking van de slingeringen die tusschen hoop, twijfel en vrees op het gecostumeerde bal bij Mevrouw Brougham plaats zou hebben, al was dan ook dat bal een vreugdefeest in het vooruitzigt op die inlijving. In spijt van al de keizerinnen en Prinoessen, van de koninginnen en Groot-Hertoginnen en van de talrijke. Vorstelijke personen hebben wij nog nimmer een zoo stil jaar gehad, waarin de winkeliers zoo weinig te doen hadden. De aankondiging van het groote bal werd door alle klassen der maatschappij met vreugde vernomen, er heerschte eene schrikkelijke drukte om de costumen in order te maken toen eensklaps de Groot-Hertogin Stéphanie van Baden overleed. Voor hoe lang zou het hof den rouw aannemen? Zou het bal doorgaan of niet? Er werd bepaald dat drie weken moesten verloopen voor en aleer de maskerade zou mogen plaats hebben, en het bal werd uitgesteld tot den 20. Februarij. Op den 12 overleed een Engelsch edelman! een groote alarmkreet ging op dat de Engelschen zich misschien gekrenkt zouden gevoelen wanneer zoo kort na het overlijden van een hunner landgenooten een gemaskerd bal plaats greep. Nizza verkeerde 24 uren in angst die alleen daardoor werd opgeheven, toen men de verzekering had dat allen zoo vrolijk zouden zijn als gingen zij naar een huwelijksfeest. Het bal zou plaats hebben in de groote zaal van het hotel de la Grande-Bretagne, welke schitterend was verlicht en groot genoeg is om twee honderd gemaskerden duidelijk te kunnen overzien en bewonderen. Om een volledig overzigt te geven van het bal is mij onmogelijk. Een der rijkste en schitterendste costumes was dat van Mevrouw de Montezuelo, de vrouw van den Gouverneur van Nizza. Zij stelde eene Russische boerin voor, gekleed in feestgewaad; in haar hoofdtooisel schitterden prachtige juweelen. De nabootsing was volmaakt except de juweelen, dit zijn bij de Russische boeren onbekende zaken. De schoonste der aanwezige vrouwen was de Gravin *Pizézdziez-Nia* — birh, wat een barbaarsche naam! en toch was het alsof men hemelsche muzijk hoorde wanneer die naam van hare lippen vlood Haar masker had niets bijzonders, het was hare eigene bekoorlijkheid welke een ieder tot haar trok. Twee schoone Russische dames. de Gravinnen Jankowska en Tschebijshow, waren prachtig uitgedoscht als hofdames uit den tijd van Lodewijk XVI. De twee prinsessen uit het huis van Augustenbourg hadden zich gekleed als markiezinnen uit het beste tijdvak van Frankrijk. De Gravin Gigliucci als een Chinees en de Gravin Villafaletta in de kleeding van een Japanees werden door een elk bewonderd. De meest uitstekende onder de heeren was de Markies Paulacci, gekleed in Venetiaansch costuum uit den tijd van Rafael; de heer de Looff stelde Caesar Borgia voor, de heer Gurand als een gewapend officier uit het leger van Cromwell, de heer Lejeune als Shah van Perzie, de heer Unitt als een Spaansche matroos, de Graaf Amenteros als een Spaansche stierenvechter gekleed; de Generaal Aprapine had zijn geheele borst als het ware bezaaid met een tal van sterren, kruisen en decoratie; de kolonel Mac Donald had zich uitgedoscht in het costuum van eenen hooglander uit de clan Claunronald. De gastheer en diens echtgenoote vertoonden zich zonder masker; de een was in uniform, de andere had eene rijke avondkleeding aan. De étiquette brengt mede om koninklijk te ontvangen en in waarheid daaromtrent viel niets aantemerken. Onder de gasten telde men hunne keizerlijke hoogheden de Prins en Prinses van Oldenburg en twee zoons; de Groot-Hertog en Hertogin van Sleeswijk-Holstein-Augustenbourg de Prinsessen Augusta en Henrietta Augustenbourg; de Prins en Prinses van Ruess-Koestritz; de Prinsen de Stourdza en Stirbeij, gewezen hospadors van Wallachije. Buiten deze Vorstelijke personen waren nog een onnoemelijk aantal prinsen en prinsessen, graven, baronnen, etc. en andere adelijke personen tegenwoordig. De hoofd-zaal werd te een uur geopend, het bal eindigde eerst te vier uur in den morgen. Het was een prachtig en levendig feest hetwelk een groot genoegen verschafte niet alleen aan diegenen welke er deel aan namen, maar ook aan de handelsbevolking van Nizza door welke het grootste gedeelte der verschillende balcostumes werd geleverd.

— In de Centrale gevangenis te Nimes bevindt zich een onverbeterlijke booswicht, die veroordeeld is tot levenslangen dwangarbeid. Eens op een morgen viel hij den gevangenbewaarder, die zijne cel was binnengetreden, aan en bragt hem met een mes eene ernstige wond toe aan het hoofd. Het geschreeuw van den gewonden man deed een andere gevangenbewaarder en verscheidene gevangenen toesnellen; zij beproefden den booswicht vast te binden- doch hij bood eenen woedenden tegenstand; en eerst nadat hij ook den tweeden gevangenbewaarder en vier van de gevangenen ernstige wonden had toegebragt, gelukte het hem te overweldigen.

— Het Keizerlijke besluit, waarbij de verdere uitgave van het dagblad *l'Univers* is verboden, is genomen op eene voordragt van den minister van binnenlandsche zaken van dezen inhoud:

„Sire, het dagblad *l'Unevers* heeft zich in de periodieke pers tot tolk gemaakt van eene godsdienstige partij, wier aanmatigingen dag op dag meer in regtstreekschen strijd met de regten des Staats komen; het is met aanhoudende inspanning werkzaam om de Fransche geestelijkheid te overheerschen, om de gemoederen in onrust te brengen, om beroering in ons land te verwekken, om de grondslagen, waarop de betrekkingen tusschen de kerk en de burgermaatschappij gevestigd zijn, te ondermijnen.

„Deze openlijke strijd tegen de oudste van onze nationale overleveringen is gevaarlijk voor de godsdienst zelve, waarop hij blaam werpt, door haar in het gewoel van hare onwaardige hartstogten te mengen, en haar in verbinding te brengen met leeringen, die onvereenigbaar zijn met de pligten van vaderlandsliefde, welke de Fransche geestelijkheid nooit heeft afgescheiden van hare eerbiedige onderwerping aan den Heiligen Stoel in zaken van geestelijken aard.

„De godsdienstige pers heeft de zending van gematigdheid en vrede, welke zij te vervullen had, miskend. Het dagblad *l'Univers* vooral, zich om de van regeringswege ontvangene waarschuwingen niet bekreunende, drijft dag op dag de heftigheid tot het uiterste; aan hetzelve heeft men dat heete twistgeschrijf te wijten, waarbij zijne uittartingen telkens met betreurenswaardige aanvallen worden beantwoord, en welks ergerlijkheden eene reden van diepe droefheid voor de geestelijkheid, gelijk voor alle welgezinde burgers zijn.

„De ware belangen der kerk, zoowel als de zorg voor den openbaren vrede vorderen gebiedend, dat aan die buitensporigheden een einde gemaakt worde. Een op den volkswil gegrond gouvernement is niet beducht voor discussie; maar het behoort de openbare orde, de onafhankelijkheid des Staats, het gezag en de waardigheid der Godsdienst krachtdadig te beschermen tegen degenen, welke ze mogten willen schokken of in gevaar brengen.

„Met dat doel stel ik aan Uwe Majesteit voor, het 32ste artikel van het decreet van 17 Januarij 1852 op het dagblad *l'Univers* toe te passen en de verdere verschijning van dat blad te verbieden. De leeringen en aanmatigingen, welke hetzelve onder ons wederom in zwang zou willen brengen, zijn niet nieuw; de oude Fransche monarchie heeft ze steeds nadrukkelijk bestreden, en in dien strijd is zij bij wijlen door groote bisschoppen krachtig bijgestaan. Uwe Majesteit zal niet minder zorg dan uwe voorgangers dragen om de door onze nationale overleveringen geijkte beginselen te doen eerbiedigen."

— De ministeriële dagbladen van Parijs deelden dagelijks eenige adressen van Fransche kamers van koophandel en andere corporatien mede, strekkende om de door den Keizer aangekondigde wijziging van Frankrijks handelsstaatkunde goed te keuren. Adressen van tegengestelde strekking, waaraan het niet schijnt te ontbreken, vermelden die bladen niet. Naar hunne voorstelling is het hier niet enkel een strijd tusschen twee staathuishoudkundige beginselen, maar ook tusschen de oude staatspartijen en het keizerrijk, tusschen de arbeidende volksklassen en de lieden, die zich door monopolien verrijken. Zoo zegt *le Paijs*:

„Verscheidene Engelsche dagbladen hebben de opmerking gemaakt, dat het de torypartij is, waardoor in Engeland het handelsverdrag en de volkshuishoudelijke wijzigingen, welke daarvan het gevolg zullen zijn, worden bestreden,

„Iets dergelijks ziet men hier te lande: mannen van gewigt, verknocht aan oude partijen, welke behoudsgezind heeten, zijn het, welke bij ons dat verdrag heftig aanvallen.

„In Engeland en in Frankrijk begrijpt het eigenlijk gezegde volk, hoe zeer zijn belang verschilt van het belang dergenen, welke de groote hervorming in handel en nijverheid bestrijden. Het volk begrijpt, wat het is dat men aan hetzelve betwist en zou willen onthouden, te weten een vooruitgang van groot belang, strekkende om veler ontberingen te verzachten en om het lot te verbeteren van de groote volksmassa, wier politieke regten in Frankrijk door Napoleon III gehuldigd zijn.

Ondervolgend stuk uit een Duitsch tijdschrift geven wij eene plaats omdat wij overtuigd zijn dat, zoo niet door allen, dan toch door velen het van groot belang zal worden geacht, dewijl vele moeders, wanneer zij in het treurige geval zijn dat zij hun kind niet zelve kunnen voeden, niet dan met bitter leedwezen er toe overgaan om aan eene huurlinge aftestaan dat voedsterschap, dat voor eene lievende moeder een harer dierste regten is. Wat nu de moeders zelve aangaat, zouden wij ons hebben kunnen bepalen tot eene korte zamenvatting van het wijdloopige stuk dat wij hier opnemen, doch dewijl des doctors raad veelal in zulke gevallen boven alles geldt, hebben wij verkozen om, met bijvoeging van deszelfs argumenten, eene geheele vertaling te geven van,

DOCTOR SCHARLAU'S

SURROGAAT VOOR DE MOEDERMELK.

Zonder mijnen wil (zoo vangt die geleerde heer aan) zijn sedert eenige jaren bijzonderheden geopenbaard welke handelen over een door mij ingevoerd middel voor voeding der zuigelingen. Daar dat onderwerp niet alleen het grootste belang heeft gaande gemaakt maar indedaad ook, van het grootste aanbelang is voor de opvoeding van een krachtig menschen geslacht, zoo zie ik mij gedrongen daarover de noodige mededeelingen te doen, vooral omdat een groot aantal gunstig geslaagde proeven kunnen worden aangetoond.

Het is opvallend, dat eene zoo groote menigte kinderen in de eerste levensjaren sterven, en wel onder verschijnselen welk een diep verval van het proces van voeding, of beter uitgedrukt, eene chronische hongerdood aanduiden, dat voorzeker eene even groote menigte kinderen betreurenswaardig omkomen met de kenteekenen van teering of wel een vertroeteld voorkomen hebbende, eensdeels achterblijven in groei, anderdeels ziekelijk door klieren aan oogen of beenderen, slechts half ontwikkelde ligchamen aanbieden. Deze gebrekkige, ziekelijke menschen geven wederom andere wezens het leven, die min of meer naar hunne ouders aarden. Staatkundige narigten hebben bewezen dat in Frankrijk, de gewone lengte voor de soldaten, waarvan voorheen nooit mogt worden afgeweken is moeten worden verlaagd om te voldoen aan de behoefte van het leger. — Zulks bewijst dat de verhouding van gestalte in Frankrijk overhelt naar de kleinere taille. Dat kan ook niemand bevreemden, wanneer men weet dat in Frankrijk de vrouwen van den middelstand hare kinderen bijna allen tot het volle tweede jaar buiten 's huis besteden, of dezelve naar de borst eener huurlinge verwijzen of naar de voeding met meelpap *mettre au petit pot.* Deze meelpap staat namenlijk den geheelen dag in eene kleine pot op het vuur, onder eene matige warmte. Wanneer nu de gehuurde minnen haar eigen kind veroordeelen tot slechtere voeding, om een vreemd kind de borst te geven, dan wel de beide kinderen gelijkelijk voeden, of, erger nog, het vreemde kind enkel met meelpap voeden,... in welk geval ook, is het onvermijdelijk dat een groot deel der zoogenaamde zuigelingen, nietzuigelingen zijn, en den dood of der ziekte ten prijs wordengegeven.—

De keurslijven, die de melkklieren en derzelver behoorlijke ontwikkeling door gedurigen druk belemmeren, belemmeringen waarvan de nawerking zelfs na de ontwikkelingsperiode blijft voortduren, de zwakke ligchaamsgestalte van zoo vele vrouwen van den zoogenaamd beteren stand, de vrees de schoonheid te benadeelen en vele moeite en slapenlooze nachten te moeten verduren, de zucht naar genoegens welke genot de zuigeling verbiedt,... ziedaar de voornaamste oorzaken van het bestaan van minnen, waarvan de groote onzedelijkheid door onze nieuwerwetsche wereld niet begrepen schijnt te worden.

Ik kan over die onzedelijkheid hier niet heen stappen want het is aanstootelijk voor ieders gevoel dat de rijke eene arme moeder aanspoort, het edelste wat eene moeder haar kind schuldig is een vreemd kind te geven, het sap des levens, de melk eener moeder, en haar eigen kind aan het onverstand aan het egoïsme van zoogenaamde voedstermoeders over te leveren, dus aan het verdriet en aan den dood! Ik wil hier niet achterwége laten daarop nedertekomen dat de minnedienst als een tak van verdienste beschouwd wordt, en de onzedelijkheid in den hoogsten graad bevordert.

Ik wil hier nog niet eens op het tapijt brengen, dat dikwijls aan het gezonde kind, door eene met aanstekende ziekten behebte min, de kiem wordt ingeplant tot eene levenslange ziekelijkheid, want daarvoor kan men zich doorgaans vrijwaren door een naauwkeurig onderzoek.

Daarentegen wil ik het beschouwen als het gewigtigste tijdstip, omdat de voeding van het kind in deszelfs eerste levensjaren, beslissend voor zijn geheel toekomstig leven is. Gedurende eenen tijd van bijna 25 jaren heb ik mij bezig gehouden met, wegens het groote gebrek aan moedermelk en ge-schikteminnen, en bij de slechte gevolgen welke voortvloeijen de voeding van kinderen met dieren-melk, of van zemel-en meel-pap, eene voedingwijze te vinden, die de moedermelk met goed gevolg vervangt. Na veelvuldige bemoeijingen en herhaalde proeven is het mij gelukt eene zoodanige zamenstelling van voedende melk te vervaardigen, bij welke niet alleen de nadeelen der voeding met koemelk geheel worden overwonnen maar ook de groei van het kind zeer wordt bevorderd.

In de eerste levensjaren, en voornamelijk in de eerste zes maanden van het kinderlijk leven, bemerkt men eenen zoo snellen wasdom van alle organen, bij gezonde en goed gevoede kinderen, dat men gedwongen wordt tot de erkenning dat het kind in de moedermelk de krachtigste voedingstof wordt gegeven, die tot de voeding van sommige organen de noodzakelijke tof in zich heeft. Men wordt gelijktijdig echter bij de voedins van kinderen met koe-melk door den schralen wasdom van het kind tot de overtuiging gebragt, dat de koe-melk niet datgene bevat hetwelk het kinderlijk ligchaam noodig heeft, ten minste niet in eigenlijke gedaante en in juiste verhouding. Nog minder goed zijn de gevolgen bij de voeding van kinderen met zemel en meelpap. Ik wil niet het blinde geloof mijner lezers vorderen, maar ik beroep mij op hunne overtuiging.

De verstandige moeder Natuur gaf elk dier zijne eigene werktuigen tot voeding. Er bestaat een zeer naauw verband tusschen den bouw en de verrigting der organen der spijsverteering, de zamenvoeging der verteerings vochten, bijvoorbeeld speeksel, maagsap, gal en buikspeeksel en tusschen de zamenstelling der voedingsmiddelen. Wanneer het speeksel zich eerst bij het kaauwen der spijzen afzondert, en de meelachtige stof voor de spijsverteering voorbereidt, zoo volgt daaruit dat men deze voedingstof dan eerst zal toereiken wanneer er tanden aanwezig zijn om te kaauwen. Wanneer bij de menschen die tanden het eerst verschijnen, die hij met de vleeschetende dieren gemeen heeft, namelijk de snij,- spitse, bak, en honds-tanden, zoo vloeit daaruit voort dat, tot aan het verschijnen der breedere bak-tanden, slechts voedingsmiddelen uit het dierenrijk doelmatig zijn.

De toestand der maatschappij veroorlooft, helaas! de opvolging dier wet niet aan alle bewoners van eenen staat. Het gevolg van afwijkingen ten deze is: kwijning en ziekte. Wanneer de magen der dieren, die vleesch eten, slechts klein van omvang is omdat de menigte der voedingsmiddelen welke tot verzadiging vereischt worden, veel geringer is dan bij de planten-etende dieren, en wanneer dezelve daarentegen bij de herkaauwende huisdieren welke ons de melk leveren, eene zeer beduidende grootte beslaat, en voorzien is van vier afdeelingen van welke ieder eene bijzondere taak in den verteering uitoefent, zoo volgt daaruit dat de melk der dieren welke of slechts vleesch of eene gemengde voeding tot zich nemen, eene andere wijze van verteering in den maag hunner jongen te weeg moet brengen dan door de melk der herkaauwende dieren kan geschieden. Deze gevolgtrekking, getrokken uit den ontleedkundigen bouw der verteeringswerktuigen, wordt dan ook op eene schitterende wijze bevestigd, niet zoo zeer door de zamenstelling der melk, welke niet alleen bij verschillende dieren, maar ook in de verschillende levenstijden der jongen, verschillend is zamengesteld als ook daardoor dat derzelver verhouding zich regelt naar de voedingswijze der dieren in wier ligchaam de melk wordt gevorme,

Het onderzoek heeft bewezen dat de melk is zamengesteld, uit: water, kaasstof, boter, melk, suiker en zouten.

Deze stoffen verschillen in hoeveelheid, deels naar de verschillende dieren, deels naar de voeding, deels naar den ouderdom der jongen.

Van deze stoffen toont de eene, de kaasstof der melk, eene geheel verschillende verhouding aan met eene stof, waarvan ik zoo terstond melding zal maken, naar de verschillende dieren van welken de melk gevormd is. Wanneer men de magen van de jongen der herkaauwende dieren onderzoekt zoo vindt men eene stof, die meer dan eenige andere stof de eigenschap bezit, wanneer zij met versche melk in aanraking komt, bij matige warmte dezelve dik of geronnen te maken.—

Die maag noemt men de lebmaag en dient om de kaas van de zoete melk aftescheiden. Bezit deze maag in dooden toestand reeds de eigenschap de melk op te lossen, zoo heeft zij die hoedanigheid bij levende dieren in nog hoogeren graad, en de verdikking der melk in de maag van het kalf is de eerste werking der verteering. De kaasstof van de koe-melk is in geronnen toestand zeer vast en vindt eerst bij derzelver overgang naar de andere magen van het zuigend dier hare volle verteering. Niet alleen slechts de maag van het kalf maar de magen van alle dieren doen de melk verdikken. — Stelt men de melk van herkaauwende dieren en menschen gelijk in hare verhouding tot de leb, zoo vindt men dat, terwijl de leb van het kalf de kaasstof uit de koemelk nederslaat als vaste stremming, dezelve in de moedermelk voor het grootste gedeelte opgelost blijft, en de ziek afscheidende geringe hoeveelheid van kaasstof, zich slechts in ligte, spoedig oplossende vlokken afzondert.

Wanneer men de kaasstof der koemelk droogt dan vormt dezelve eene vaste, hoornachtige, bijna onoplosbare massa, terwijl de kaasstof der menschenmelk, zelfs in geheel droogen toestand, zich gemakkelijk oplost in water.

Wanneer men zoutzuur, dat zich vormt in de magen van alle dieren, met koemelk vereenigt dan stremt dezelve onmiddelijk, terwijl zulks met de menschenmelk gedurende twaalf uren niet plaats heeft, terwijl deze laatste bovendien naarmate de verhitting daarmede eene doorzigtige vloeistof vormt.

Het zal wel voldoende wezen dat belangrijk onderscheid hier op het tapijt te hebben gebragt, zoodat ik kan overgaan tot het verschil hetwelk zich vertoont bij de voeding der kinderen, gedurende de spijsverteering en na dezelve

De zuigeling leeft hoofdzakelijk van de boter, het zout, de suiker, een deel der kaas en stof van de melk, en voornamelijk van dat soort van kaasstof, het welk door leb zich niet afzondert. — Onderzoekt men de uitwerpselen der zuigelingen, zoo bestaan dezelve uit eene brijachtige, zuurriekende, door gal geelgeverwde kaasstof, die geen suiker, maar wel wat boter in zich heeft. (*Wordt vervolgd*)

AARDIGHEDEN.

— Men schrijft uit Munster: Een niet onaardig voorval dat de lachspieren in beweging bragt van vele spotvogels, had dezer dagen alhier plaats ten koste van een zeer poëtisch militair, die zich niet weinig vergiste door al te vroeg geloof te slaan aan de wezenlijkheid zijner geliefdkoosde, wel eenigermaté overdrevene, droomen van burgerlijke vrijheid, en wel eener zoodanige vrijheid, die niets meer had uit te staan met krenkende kleingeestigheid en onverdragelijke *nonsens.* — Verdiept in een interessant gesprek met een' zijner vrienden, had onze krijgsman het ongeluk zijnen Hauptmann niet te ontwaren, die, met al het gewigt aan zijnen uniform verbonden, hoorbaar kwam aanstappen!

Mijnheer! zeide deze, vergramd zich omkeerende, waarom verzuimt u mij de voorgeschrevene beleefdheid te bewijzen.?

Pardon, mon capitaine, antwoordde de verblufte Duitsche officier, bleek wordende van onaangename verrassing, „ik had de eer niet u zoo spoedig te zien; daarbij ik was een weinig afgetrokken!

Uitvlugten mijnheer! nietige voorwendsels; begeef u naar uwe kamer.

Verzeihe, herr Hauptmann! maar ik geloof, ik heb mijn pensioen, en ......

Mijnheer! moet ik de hulp inroepen der naaste wacht, viel hem de driftige Hauptmann in de rede.

En helaas in weerwil zijner poësie ging mijnheer zeer prosaïsch naar zijne kamer. De vergissing was in het oogvallend, doch al te hard, te schokkend voor een anti-militair en poëtisch hart, al werd die ook opgehelderd.

Gelukkig, dat dergelijke voorvallen alleen plaats hebben in Schwabenland!

SCHEEPSBERIGTEN.

Aangekomen Schepen te Soerabaya.

Datum.		Vlag.	Namen der Schepen.	Gezagvoerder.	Van
April	13	Nederl. Ind.	Stoomschip Kraton	Karidin	Pasoeroean.
„	—	Nederlandsche	Geertruda Maria	Kapt. J. Mulder Drentz	Samarang.
„	—	„	Jan Puttershoek	Kapt. Lammertz	Batavia.
„	14	Nederl. Ind.	Judul Karim	Abdul Rachman Sedik	Banjarmassing.
„	—	Nederlandsche	Canton	Kapt. H. Tweehuijs	Boni.

Vertrokken Schepen van Soerabaya.

Datum.		Vlag.	Namen der Schepen.	Gezagvoerder	Naar
April	13	Ned. Ind.	Abool Haer	Sech Hoesin bin Oembarak Bad erdana	Banjermasing via Sumanap.

In lading en in reparatie liggende Schepen te Soerabaya.

Vlag.	Namen der Schepen.	Gezagvoerders.	Bestemming.	Agenten.
Nederlandsche	Stad Schiedam	F. Wulp	Onbepaald	Fraser Eaton & Co.
Bremersche	Marij	Högemann	Rotterdam	
Nederl. Ind.	Gertruda	Sobels	Sumanap	„
Nederlandsche	Hollandia	Wap	Onbepaald	Mathieu Ebbs Ruijs & Co.
„	Jacob	Borger	„	„
Nederlandsche	van der Palm	Marcus	Ned. via Indramaijoe	
Nederlandsche	Delftshaven	Schaap	Onbepaald	B. Koperamit & Co.
„	Sumatra	Grivel	China	
Nederlandsche	Stad Dockum	van der Werff	Amsterdam	„
Nederlandsche	Weltevreden	J. J. Duinker	Rotterdam	„
Nederlandsche	Per Aspera Ad Astra	Admiraal	In reparatie	J. F. van Leeuwen & Co.
Engelsche	Duchess of Sutherland	M. Megget	Onbepaald	Hill Broekman & Co.
Nederl. Ind.	Soetan Iskander	L. G. Kloppenburg	In reparatie	Adam & Co.

Aan- en Uitvoer te Soerabaya op den 14den April 1860.

AANVOER.

Van Banjermassing per het Ned. Ind. schip *Judul Karim*, gezagv. ABDUL RACHMAN SEDIK. 27,900 bossen rotting, 1000 staks kadjang matten, 1,71 picols was, Gezagvoerder.

Van Pasoeroean per het Ned. Ind. stoomschip *Kraton*, gezagv. KARIDIN. 28 potten, 9 en picols vet ORDER.

Marktprijzen.

SUIKER f 16½.
KOFFIJ. f 35 @ f 37½.—
RIJST (CARGA) f 135 @ f 145.—
Id. (WITTE) f 160 @ f 180.—
KOEHUIDEN ℘ picol.
ARAK ℘ legger. f 45.—
OLIE (KLAPPER.) f 24.—
OLIE (KATJANG.)
KADJANG MATTEN. f 9.—
ROTTING f 8 @ f 10.—
WISSELKOERS pari.

PROTESTANTSCHE EEREDIENST.

Zondag den 15den April 1860.

's Morgens te half negen ure.

Ds. MOUNIER.

ROOMSCH-KATHOLIEKE EEREDIENST.

Zondag den 15den April 1860.

Eerste H. Dienst te 7 ure.

De Hoogmis te 8½ ure.

Het Lof 's avonds te 6½ ure.

De inteekening in Nederland kan geschieden bij L. VAN BAKKENES & Co te *Amsterdam* en W. J. VAN HAREN NOMAN te *Leiden.*

GEDRUKT BIJ LE ROY & Co. TE SOERABAYA.